

عنوان مقاله:

ماهیت شناسی اذن

محل انتشار:

دوفصلنامه مطالعات فقه اسلامی و مبنای حقوق، دوره 14، شماره 42 (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

حسین کاویار - استادیار گروه حقوق دانشگاه اراک

ابراهیم جوانمرد فرخانی - استادیار دانشگاه گنبد کاووس

حمید میری - استادیار دانشگاه گنبد کاووس

خلاصه مقاله:

«اذن» از نهادهای موثر و بنیادین در فقه و حقوق ایران است که در مورد ماهیت آن اختلاف نظر وجود دارد. بیشتر پژوهشها و تحقیقات فقها و حقوق دانان در مورد اذن، به آثار و احکام اذن برمیگردد و به ندرت ماهیت حقوقی آن مورد تحلیل قرار گرفته است. این مقاله با روش تحلیلی، توصیفی در پی پاسخ به این سوال است که آیا اذن یک عمل حقوقی یک طرفه (ایقاع) بوده و تحقق آن نیازمند انشاء است یا یک واقعه غیرانشایی است؟ نتایج تحقیق نشان میدهد در قانون مدنی، مقررهای که ماهیت این نهاد حقوقی را مشخص کند، وجود ندارد. برخی فقها و حقوق دانان بر این باورند که اذن، صرفا اباحه محض است و در زمره عقود یا ایقاعات قرار نمیگیرد. گروه دیگر معتقدند که اذن یک عمل حقوقی و ایقاع به شمار میآید. به نظر نگارندگان، عمل حقوقی از اراده انشایی حاصل میشود، ولی اراده اذن فاقد چهره انشایی است. اثری که بر اذن بار می شود نیز در نتیجه اراده اذن نیست، بلکه شارع آن را جعل میکند، پس باید اذن را واقعه حقوقی دانست.

کلمات کلیدی:

اذن، اجازة، ماهیت اذن، عمل حقوقی، واقعه حقوقی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1388008>

